

Arrest

nr. 83 299 van 20 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 mei 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. DEBUCQUOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, treedt op 6 december 2006 in Nairobi (Kenya) in het huwelijk met R.M, van Belgische nationaliteit.

Op 13 december 2006 dient verzoekster bij de ambassade van België te Nairobi een aanvraag in voor een visum gezinshereniging voor zichzelf en voor haar minderjarige dochter.

Deze visa worden toegestaan op 9 februari 2007 en verzoekster en haar dochter komen België binnen.

Op 7 april 2007 dienen verzoekster en haar dochter een aanvraag in tot vestiging.

Op 9 juli 2007 geeft de procureur des Konings te Brugge een negatief advies inzake het huwelijk en adviseert geen rechtsgevolgen te verlenen aan dit huwelijk en niet over te gaan tot inschrijving of overschrijving van het huwelijk.

Op 7 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de vestigingsaanvraag van verzoekster en haar dochter niet in aanmerking worden genomen.

Op 14 september 2007 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en op dezelfde dag wordt haar het bevel tot terugbrenging van haar dochter ter kennis gebracht.

Op 21 september 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 mei 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 september 2009 met nr. 32 071 wordt het beroep tegen deze twee beslissingen verworpen.

Op 13 oktober 2009 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2009 werd ingediend door :

K., S. W.

nationaliteit: Kenya

geboren te K. op (...)

en minderjarige dochter

W., J.

nationaliteit: Kenya

geboren te M. op 17.10.1999

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk schoolgaand kind, bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie, lange asielpcedure en volgende procedures, geen maatregelen tot uitwijzing en schending art. 8EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene meent zich te kunnen beroepen op het feit dat er sprake zou zijn van een lange asielpcedure. Uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zij geen asielaanvraag heeft ingediend en evenmin toont betrokkene dit aan. Bijgevolg kan zij zich niet dienstig beroepen op het criterium 1.1 'onredelijk lange asielpcedure' uit de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat haar minderjarige dochter in België naar school gaat sinds 2007. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van haar dochter geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene verklaart dat bij terugkeer naar haar land van herkomst haar kind negatieve gevolgen zal oplopen en een niet te herstellen nadeel zal oplopen, maar betrokkene verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze bewering kunnen staven. Wat betreft de melding dat er sprake is van een schending van het art. 8 EVRM dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien het hele gezin (moeder en dochter) niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verwijst hierbij eveneens naar haar relatie met de heer R. M. en dat zij in Kenia met hem gehuwd zou zijn. Echter heeft het parket van Brugge op 09.07.2007 beslist dat dit huwelijk, waarvoor betrokkene in het kader van gezinshereniging op 28.02.2007 een visum verkreeg, geldig van 09.03.2007 tot 08.06.2007, in België geen rechtsgevolgen kent. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.40 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Voorts beweert betrokkene dat zij op het Belgisch grondgebied gedoogd werd en zij zich verder inleefde en integreerde omdat geen enkele reële maatregel tot uitwijzing werd genomen. Betrokkene heeft echter op 14.09.2007 en op 20.05.2009 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin haar geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijft, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

Ook hier verwijst betrokkene naar schending van het art. 8 EVRM, maar sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef er immers 47 jaar vooraleer zij voor de eerste keer naar België kwam. Haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in haar land van herkomst.

Het feit dat betrokkene sinds 2007 in België verblijft, Nederlands les volgt, een certificaat maatschappelijke oriëntatie en inburgering voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...).”

Op 2 mei 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE MAATREGEL:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster richt haar verzoekschrift tot de Raad van State. In de begeleidende brief bij het verzoekschrift wordt melding gemaakt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er dient op te worden gewezen dat sinds 1 juni 2007 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als enige bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op, omdat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het bevel geen wijziging met zich zal meebrengen inzake verzoeksters illegale verblijfssituatie en omdat aan verzoekster reeds vroeger bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten en het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

3.1.2. De loutere omstandigheid dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft, doet geen afbreuk aan haar belang bij de vernietiging van dit bevel. Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoekster immers - bij niet opvolging ervan - met dwang naar de grens worden geleid overeenkomstig artikel 27 van de vreemdelingenwet.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar G. Debersaques, “Het procesbelang voor administratieve rechtscolleges” in M. Van Damme (ed.), *Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht*, Brugge, die Keure, 2011, nrs. 12-14).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekster werd reeds op 29 mei 2009 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft tegen dit bevel een beroep ingesteld dat werd verworpen bij arrest van de Raad van 28 september 2009 met nr. 32 071 zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3.3. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Dat de middelen die hierbij aangehaald worden de navolgende zijn:

verzoekster is sinds meer dan vijf jaar gehuwd met de Heer M. R. met wie zij ononderbroken samenwoont in gezinsverband in een man, vrouw en dochter relatie.

Dat de Heer M. hoe dan ook niet wil dat zijn echtgenote het land verlaat, noch de dochter die hij als zijn eigen kind opvoedt.

-verzoekster diende samen met haar echtgenoot een nieuwe aanvraag in om hun huwelijk in de registers van de Burgerlijke stand te laten overschrijven.

Er dient hierbij gewezen te worden op de rechtzetting van de materiële vergissing in de naam M. in M. die de hoofdreden van de weigering uitmaakte voor de Heer Procureur des Konings in de vorige aanvraag en tevens op het feit dat de vermoedens die een eerste weigering van de Heer Procureur des Konings ondersteunden, achterhaald zijn.

Tevens is niet onbelangrijk dat partijen nog steeds te samen wonen in België en dit gedurende een vijftal jaar

Dat haar dochter immers schoolgaande is te B. in het S. L. en er een goede leerling is en zich als kind volledig heeft ingewerkt in het Belgisch onderwijs systeem

-Verzoekster noch haar dochter maakten zich ooit schuldig aan enig strafrechtelijke Inbreuk en sinds zij met de Heer M. huwde heeft ook hij zich niet langer schuldig gemaakt aan enige strafrechtelijke inbreuk, wat alleen maar wijst op het feit dat zij een positieve invloed heeft op haar echtgenoot.

-Dat haar echtgenoot de Engelse taal ondervijl veel beter kent en zich duidelijk kan maken in het Engels ten aanzien van verzoekster in het Engels en in het Nederlands.

Dat verzoekster zelf ook tal van opleidingen in het Nederlands volgde met goed gevolg zodat ook zij zich in deze beide talen verstaanbaar kan maken.

Dat haar dochter verder in het S.L. met veel succes de lessen volgt en de Nederlandse volkomen als haar moedertaal kent en aanvoelt.

-dat verzoekster verder cursussen volgde van maatschappelijke oriëntatie

-dat verzoekster een visum gezinshereniging verkreeg waaruit haar identiteit mocht blijken, juist zoals haar paspoort haar identiteit bewijst. Dat zij evenwel haar visum diende af te geven na de weigering tot overschrijving van het huwelijk.

Dat haar identiteit evenwel door de ambassade werd bevestigd bij aanvraag van een gewijzigde huwelijksakte zodat haar identiteit moeilijk kan betwist worden. Dat tevens haar echtgenoot die samenleeft gedurende meer dan vijf jaar niet de minste twijfel heeft ten aanzien van de Identiteit van zijn echtgenote.

Dat deze feiten op zich reeds een ernstig middel tot nietigverklaring van de betrokken beslissing inhoudt.”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het middel onontvankelijk is. De verwerende partij wijst erop dat, om onontvankelijk te zijn, de feiten en middelen waarop het beroep steunt, worden uiteengezet. Dit wordt tevens voorzien in artikel 39/69, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop deze rechtsregel of beginsel wordt geschonden. De verwerende partij merkt op dat verzoekster in het verzoekschrift geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. De louter feitelijke beschouwingen van verzoekster beantwoorden niet aan deze vereiste. Verzoekster blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er sprake zou zijn van een onontvankelijk middel. De verwerende partij besluit dat het middel niet onontvankelijk is.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoeksters middel betrekking heeft op de beslissing van 31 maart 2011 doch niet op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In casu bevat het middel uitsluitend een uiteenzetting van feiten. Samen gelezen met de overige elementen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster evenwel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wenst aan te voeren, zodat het middel in dit opzicht onontvankelijk is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij gehuwd is met een Belg, dat haar minderjarige dochter hier naar school gaat en dat zijzelf geïntegreerd is.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert verzoekster aan haar huwelijk met een Belg. Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat de procureur des Konings een negatief advies gaf inzake dit huwelijk en dat de vestiging op basis van dit huwelijk niet toegestaan werd. Uit de stukken blijkt dat verzoekster samenwoont met haar echtgenoot/partner en met haar kind. Er kan bijgevolg niet worden uitgesloten dat verzoekster een gezinsleven heeft in België.

Waar verzoekster van mening is dat haar integratie en sociale contacten wel degelijk zouden vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de feiten aangehaald door verzoekster inzake haar integratie niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding echter geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar dochter allebei de Keniaanse nationaliteit hebben en haar partner de Belgische nationaliteit. In het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekster concrete hinderpalen aanvoert die aantonen dat zij niet elders haar gezinsleven kan uitbouwen of verder zetten, verzoekster geeft in dit verband geen enkele aanduiding. Tevens dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de mogelijkheid die voor verzoekster open staat om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op basis van een duurzame relatie.

Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat er *in casu* sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven van verzoekster. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET